ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ

Κομμένα λουλούδια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κομμένα λουλούδια**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νικόλ-Άννα Μανιάτη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2011
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: P. Simcock/Corbis/Apeiron photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2011, 15.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-904-8

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ

Κομμένα λουλούδια

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΙΔΑ

Και η ελπίδα γύρισε ξανά..., 2005
Η κόρη του φεγγαριού, 2007
Οι μούσες της σιωπής, 2008
Όταν κλαίνε τ' αστέρια, 2009
Το τίμημα, 2010

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

1

Τριάντα χρόνια πριν

Τα δάκρυά της μούσκευαν το πρόσωπό του. Τα χέρια της τον έσφιγγαν με λαχτάρα. Τον φίλησε και τα φιλιά της είχαν μέσα τους τη γεύση της απελπισίας.

«Σ' αγαπώ!» του ψιθύρισε και αυτός χάθηκε στην αγκαλιά της.

«Μη μ' αφήνεις!» της είπε σιγά και η φωνή του είχε πνιγεί από το λυγμό που του έφραζε το λαιμό.

«Πρέπει! Δεν το θέλω, μα πρέπει».

«Γιατί;»

«Μια μέρα θα καταλάβεις».

«Δε θέλω να καταλάβω! Θέλω εσένα!»

Η γυναίκα κοίταξε πίσω από την πλάτη του.

«Έρχεται. Σε παρακαλώ, μην είσαι σκληρός μαζί της. Σ' αγαπάει».

«Εγώ αγαπώ εσένα. Δε θέλω να φύγεις».

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

«Θα είσαι πάντα στην καρδιά μου. Αντίο, θησαυρέ μου».

Τα μάτια του την ακολουθούσαν. Τους είδε να την παίρνουν και να τη σπρώχνουν μέσα σε ένα αυτοκίνητο. Έτρεξε πίσω τους, μα είχαν κιόλας φύγει. Μέσα από το τζάμι τον κοίταζε, με τον πόνο χαρακωμένο στο πρόσωπο που τόσο αγαπούσε.

«Μη φεύγεις! Σε παρακαλώ!» Σωριάστηκε στα γόνατα, στη μέση του δρόμου, αδιάφορος για όσους τον έβλεπαν, και άφησε τα δάκρυα να ξεχειλίσουν. Έπειτα από λίγο, ένα απαλό γυναικείο χέρι τον ακούμπησε στον ώμο.

«Μην κλαις, αγάπη μου, θα περάσουν όλα».

Σήκωσε το κεφάλι και την κοίταξε, με βλέμμα ακόμα θολό από τα δάκρυα. Ήταν όμορφη, και κυρία. Και πλούσια. Ίσως γι᾽ αυτό να την είχαν διαλέξει.

«Δε σ᾽ αγαπώ», της είπε απλά.

«Σ᾽ αγαπώ εγώ και για τους δυο μας».

Τον έπιασε από το χέρι και γύρισαν να μπουν στο μεγάλο, όμορφο σπίτι της. Την ακολούθησε μοιρολατρικά, με το βλέμμα ακόμα να ψάχνει το δρόμο όπου είχε χαθεί το αυτοκίνητο, παίρνοντας μαζί του τη μοναδική σταθερή αγάπη που γνώρισε στη ζωή του.

Ορκίστηκε εκείνη τη στιγμή, στα σκαλοπάτια του καινούργιου του σπιτιού, ότι θα την έψαχνε, θα την ξανάβρισκε, όσα χρόνια κι αν περνούσαν. Όσα χρόνια κι αν χρειαζόταν να περιμένει για να το κάνει.

Γιατί ήταν μόνο οκτώ χρόνων!

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

2

Σήμερα

Σ' ακούω!»

Η φωνή ήταν κοφτή και γεμάτη ανυπομονησία. Το βλέμμα ψυχρό και τα χείλη σφιγμένα.

Ο Χρήστος Αργυρίου περίμενε όρθιος, με έκφραση παγωμένη, να ακούσει τι θα απαντούσε ο άντρας απέναντί του. Δεν του είχε καν προσφέρει κάθισμα και στεκόταν στριφογυρίζοντας αμήχανα το πακέτο με τα τσιγάρα στο χέρι, διστάζοντας να ανάψει. Το βλέμμα του ήταν χαμηλωμένο και η έκφρασή του αμήχανη.

«Ξέρετε…» είπε κομπιάζοντας.

«Κατάλαβα!» απάντησε απότομα ο Χρήστος. «Τίποτα! Πάλι τίποτα! Γιατί σας πληρώνω, μου λέτε;»

«Δεν καταλάβατε», απάντησε ο άλλος, ξαναβρίσκοντας το θάρρος του. «Βρήκαμε τη μία, τη μικρή, αλλά…»

Ο Χρήστος σωριάστηκε στην καρέκλα του γραφείου

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

του μουγγός από σαστιμάρα. Τα γόνατά του δεν τον κρατούσαν. Αναρωτιόταν αν άκουσε καλά, ή αν τα αυτιά του του έπαιζαν κάποιο παιχνίδι. Δεν τολμούσε να πιστέψει αυτό που του είπε ο άνθρωπος απέναντί του. Του ένευσε μηχανικά να καθίσει, ενώ τα λόγια του στριφογύριζαν στο μυαλό του. Ήταν δυνατόν; Ύστερα από τόσες προσπάθειες, τόσες έρευνες, μυριάδες αποτυχημένες ενέργειες, έπειτα από τόσα χρόνια κόπων, να άκουσε σωστά;

Του έκανε νόημα να συνεχίσει. Δεν μπορούσε ακόμα να μιλήσει. Ο άλλος πήρε θάρρος και ξερόβηξε.

«Το όνομά της είναι Σοφία Μαργέτη. Μένει σε ένα δίπατο σπίτι στην Κυψέλη, μόνη της. Είναι ανύπαντρη και οικονομικά ανεξάρτητη. Τελείωσε το γυμνάσιο αλλά δεν πήγε λύκειο. Οι γονείς της χάθηκαν σε μια καταιγίδα στα ανοιχτά με τη βάρκα τους – προφανώς πνίγηκαν, αλλά δε βρέθηκαν ποτέ τα πτώματα. Μόλις είχε τελειώσει την τρίτη γυμνασίου τότε και προσπάθησε να βρει δουλειά να επιβιώσει. Έμεινε υποχρεωτικά στο νησί, φιλοξενούμενη των θείων τους, γιατί μόνο εκεί οι άνθρωποι φάνηκαν πρόθυμοι να βοηθήσουν. Η θεία φρόντισε να σφραγιστεί το σπίτι στην Αθήνα και, όταν ενηλικιώθηκε και γύρισε, το βρήκε ρημαγμένο. Το πούλησε και αγόρασε ένα δυάρι στην πλατεία Αμερικής. Δούλευε σε μπουτίκ μέχρι τα είκοσι δύο της, και από κει και μετά άρχισε να ανεβαίνει οικονομικά. Πριν από πέντε χρόνια πούλησε και το δυάρι και αγόρασε το δίπατο στην Κυψέλη όπου μένει μέχρι τώρα».

Ο άνθρωπος σώπασε και πήρε το ποτήρι με το νερό από το γραφείο χωρίς να περιμένει να του δώσουν την άδεια. Είχε στεγνώσει το στόμα του και ακόμα δεν είχε πει τα χειρότερα.

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

Ο Χρήστος Αργυρίου τον κοίταξε επιτέλους κατάματα. Διέκρινε το δισταγμό του να συνεχίσει, την αμηχανία του, και κλονίστηκε. Κάτι συνέβαινε.

«Κάτι δε μου έχεις πει ακόμα, έχω δίκιο;» τον ρώτησε σιγά.

Ο άλλος έσκυψε το κεφάλι. «Η δουλειά της… ξέρετε… δεν είναι…»

«Εξηγήσου».

«Δεν είναι φυσιολογική, νόμιμη».

«Ναρκωτικά;» ρώτησε με ένα σφίξιμο στην καρδιά ο Χρήστος.

«Όχι, όχι, ευτυχώς. Είναι… συνοδός».

«Συνοδός;» έκανε σαν χαμένος ο Χρήστος.

«Πόρνη πολυτελείας», διευκρίνισε ο άλλος ωμά.

Ο Χρήστος τον κοίταξε παγωμένα. «Ελπίζω να θυμάσαι στο μέλλον το επαγγελματικό σου απόρρητο», του τόνισε.

«Ασφαλώς! Απλώς ήθελα να βεβαιωθώ ότι καταλάβατε».

«Και πολύ καλά. Δε χρειαζόταν διασαφήνιση. Θέλω τις διευθύνσεις και τα τηλέφωνα. Και του γραφείου με το οποίο συνεργάζεται, αν υπάρχει φυσικά».

Ο άλλος προσπάθησε να κρύψει ένα ειρωνικό χαμόγελο και έσκυψε ψάχνοντας το χαρτοφύλακα που είχε ακουμπήσει μπαίνοντας στα πόδια του.

Ο Χρήστος τον κοίταξε σκεφτικός. Δεν του είχε αναφέρει το λόγο που τον πλήρωνε για να ανακαλύψει τα άτομα που του είχε υποδείξει. Δεν του είχε διαφύγει βέβαια η προσπάθειά του να κρύψει το γεμάτο υπονοούμενα χαμόγελό του, όμως σκεφτόταν πόσα χρόνια είχε χάσει με τον προηγούμενο ιδιοκτήτη του γραφείου ερευ-

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

νών που συνεργάστηκε και καμώθηκε πως δεν πρόσεξε τίποτα. Τουλάχιστον αυτός, έξι μήνες αφότου είχε αναλάβει, είχε καταλήξει σε ένα θετικό αποτέλεσμα. Συγκράτησε την επιθυμία να του σπάσει τα μούτρα για την ειρωνεία του και με σφιγμένη φωνή τον ρώτησε: «Αποδείξεις πως πρόκειται για το αυθεντικό πρόσωπο που ψάχνουμε υπάρχουν;»

Ο άλλος ήταν έτοιμος για την ερώτηση. Έβγαλε το ντοσιέ από το χαρτοφύλακα και τον ακούμπησε μπροστά του. Ο Χρήστος ανυπομονούσε να το διαβάσει και να ελέγξει την αλήθεια των λεγομένων του. Πήρε το καρνέ επιταγών από το συρτάρι του γραφείου και συμπλήρωσε αμίλητος ένα ποσό.

«Αυτά για να καλύψουν τα έξοδά σου για τα υπόλοιπα. Έχεις ακόμα πολλή δουλειά. Ενημέρωσέ με μόλις φτάσεις πάλι κάπου».

Ο άνθρωπος πήρε την επιταγή, της έριξε ένα προσεκτικό βλέμμα και την έχωσε στην τσέπη του. Μετά σηκώθηκε και βγήκε χωρίς κουβέντα από το γραφείο του Χρήστου Αργυρίου.

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

3

Τριάντα χρόνια πριν

Ευδοκία

Το μικρό αγόρι τινάχτηκε από τον ύπνο αλαφιασμένο. Οι αγριοφωνάρες και οι χυδαίες βρισιές τον ξύπνησαν προτού ακόμα η πόρτα βροντήσει με πάταγο πίσω από τον μεθυσμένο άντρα και τραντάξει ολόκληρο το μικρό διαμέρισμα. Τραβήχτηκε στη γωνιά του τοίχου όπου ήταν σωριασμένα τα στρωσίδια του και κουλουριάστηκε σε εμβρυακή στάση, περιμένοντας πάλι τα χειρότερα. Η μάνα του, που κοιμόταν και αυτή κατάχαμα στην άλλη γωνιά του μικρού καθιστικού, είχε κιόλας πεταχτεί όρθια και περίμενε. Κοίταξε με φόβο την κλειστή πόρτα του μικροσκοπικού υπνοδωματίου όπου κοιμόνταν οι τρεις μικρές κόρες της και μετά το βλέμμα της, γε-

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

μάτο πανικό, στράφηκε στο γιο της. Τον είδε κουλουριασμένο με το πρόσωπο στον τοίχο και η έγνοια για το παιδί της απάλυνε κάπως το φόβο. Όχι όμως εντελώς.

Ο μεθυσμένος άντρας μπήκε παραπατώντας από το ποτό, σέρνοντας το σακατεμένο πόδι του και βρίζοντας. Μαζί του όρμησε στο δωμάτιο και η μπόχα του ποτού. Με το ένα χέρι στηριζόταν στον τοίχο και στο άλλο κρατούσε σφιχτά ένα μπουκάλι σχεδόν άδειο. Τρεκλίζοντας, κάλυψε τα τρία βήματα μέχρι τον καναπέ –το κρεβάτι του– και σωριάστηκε με τα πόδια να κρέμονται και το μπουκάλι ακόμα στο χέρι. Το λίγο ποτό που περιείχε χύθηκε και ο άντρας βλαστήμησε στη γλώσσα του. Ο μικρός μαζεύτηκε ακόμα πιο πολύ και η μάνα του πάσχισε να βγάλει τα παπούτσια του άντρα της προτού της το ζητήσει με βρισιές και ξύλο.

Ο μικρός Χρήστος κρατούσε την ανάσα του. Φοβόταν ακόμα και να αναπνεύσει. Κάθε κίνηση εξόργιζε τον πατέρα του όταν ήταν σ' αυτό το χάλι. Δεν ήταν πάντα έτσι. Θυμόταν παλιές, πολύ παλιές όμορφες μέρες. Όταν το γέλιο ήταν μόνιμα αποτυπωμένο στο πρόσωπό του, όταν είχε δουλειά και μπορούσε να ταΐσει την οικογένειά του. Τότε που ήταν μόνο ο Χρήστος και η Αναστασία, με σχεδόν δύο χρόνια διαφορά μεταξύ τους.

Ο Πέτρος είχε έρθει από τον Καύκασο να βρει δουλειά στην Ελλάδα. Ο πατέρας του ήταν Έλληνας και η μητέρα του Ρωσίδα. Τα ελληνικά του ήταν σπαστά όταν πρωτοήρθε, αλλά με τον καιρό έμαθε να τα μιλάει άπταιστα. Το ψηλό παράστημά του και τα κόκκινα μαλλιά του τραβούσαν σαν μαγνήτης τα νέα κορίτσια της εποχής. Ερωτεύτηκε την Ευδοκία, που τον αγάπησε κι αυτή με όλη τη νεανική καρδιά της, και αποφάσισαν να παλέ-

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

ψουν μαζί για να φτιάξουν οικογένεια και σπιτικό. Στην αρχή τα κατάφερναν καλά. Αυτός βρήκε δουλειά στις οικοδομές και η γυναίκα του σε βιοτεχνία ρούχων. Όταν γεννήθηκε το πρώτο τους παιδί, ο Χρήστος, άλλαξαν το πρόγραμμά τους για να τα βολεύουν χωρίς βοήθεια. Η Ευδοκία πήρε την απογευματινή βάρδια –τρεις με δέκα– για να προσέχει το μωρό ο Πέτρος που σχολούσε στις τρεις. Τη μισή ώρα που χρειαζόταν για να φτάσει στο σπίτι από την οικοδομή τούς εξυπηρετούσε η γειτόνισσα. Αργότερα, όταν γεννήθηκε η Αναστασία, τα πράγματα δυσκόλεψαν. Δεν μπορούσαν όμως να αφήσουν τη δουλειά τους, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Προτίμησαν να πληρώνουν ένα μικρό ποσό στην ίδια γειτόνισσα για να βοηθάει τον Πέτρο να τα βγάζει πέρα με τα δύο μωρά, παρά να σταματήσει η Ευδοκία να δουλεύει.

Τη δεκαετία του εβδομήντα υπήρχαν μπόλικες δουλειές στις οικοδομές. Ο Πέτρος δεν έμενε χωρίς δουλειά. Ήταν γεροδεμένος, πρόθυμος και έξυπνος. Τον προτιμούσαν και πληρωνόταν καλά. Βάλθηκαν να βάζουν το μισθό του στην άκρη και περνούσαν με το μισθό της Ευδοκίας, με μεγάλες οικονομίες. Το είχαν όνειρο να αγοράσουν ένα σπιτάκι δικό τους. Ωστόσο, η Ευδοκία έμεινε πάλι έγκυος, στη Στυλιανή. Τότε κατάλαβαν πως το σπίτι θα έμενε ένα όνειρο. Με το ποσό που κατάφεραν να φυλάξουν αγόρασαν ένα δυάρι, το οποίο νοίκιασαν, αφού θα ήταν δύσκολο πλέον να φιλοξενήσει τόσα άτομα. Το ενοίκιο ίσα που κάλυπτε το σπίτι όπου έμεναν. Ήταν παλιό αλλά ευρύχωρο, είχε όμως πολλά προβλήματα που χρειάζονταν επισκευές. Επίσης διέθετε μια μικρή αυλή και, το σπουδαιότερο, ο ιδιοκτήτης ήταν εγκατεστημένος από χρόνια στην Αμερική. Όσο τα λεφτά

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

έμπαιναν στην τράπεζα και η περιουσία του δε ρήμαζε, δεν έδειχνε να νοιάζεται ιδιαίτερα. Το νοίκι έμεινε στάσιμο για πολλά χρόνια.

Με τρία παιδιά η Ευδοκία αναγκάστηκε να αφήσει τη δουλειά στη βιοτεχνία. Προσπαθούσε να κάνει μεταποιήσεις στο σπίτι για να βοηθάει λίγο στα έξοδα, αν και ο Πέτρος την καθησύχαζε πως έβγαζε αρκετά για να θρέψει την οικογένειά του. Πραγματικά, δεν είχαν σοβαρά προβλήματα τότε. Τουλάχιστον όχι ακόμα.

Προτού χρονίσει η Στυλιανή, απειλητικά σύννεφα άρχισαν να διαγράφονται στον γαλήνιο ουρανό της ζωής τους.

Κόντευε η ώρα να σχολάσουν στην οικοδομή, όταν ο ιδιοκτήτης αποφάσισε πως ήθελε να ρίξει μια ματιά και να βεβαιωθεί ότι όλα πήγαιναν σύμφωνα με τα σχέδια και τα περιθώρια χρόνου. Έπειτα από μια γρήγορη επιθεώρηση, απομακρύνθηκαν με τον εργολάβο να τακτοποιήσουν τις οικονομικές υποχρεώσεις της εβδομάδας.

«Χρειάζομαι κάποιον να σηκώσει τον τοίχο της μάντρας στο σπίτι μου», είπε στον εργολάβο. «Ποιον προτείνεις;»

«Έχω κάποιον στο νου μου που δε θα τον πείραζε καθόλου το επιπλέον μεροκάματο, μα πρέπει να τον ρωτήσω».

«Είναι γρήγορος;»

«Μην προσπαθείς να βγάλεις από τη μύγα ξίγκι. Η μάντρα δεν πάει με μεροκάματο, αλλά κατ' αποκοπήν».

«Πόσο δηλαδή;»

Όταν άκουσε το ποσό, ξαφνιάστηκε. Έκανε να διαμαρτυρηθεί αλλά ο εργολάβος τον έκοψε.

«Τα υλικά στοιχίζουν. Μήπως νομίζεις πως τα λεφτά πάνε στους μαστόρους; Τα τιμολόγια τα είδες. Οι μισθοί

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

είναι το λιγότερο, και να είσαι ευχαριστημένος που δε θέλουν όλοι ασφάλιση, αλλιώς δε θα βγαίναμε».

«Πότε θα τον στείλεις;»

«Την Παρασκευή το απόγευμα. Τα πρωινά τον χρειάζομαι εδώ».

«Και πότε θα την τελειώσει;»

«Μέσα σε δυο απογεύματα. Είναι σβέλτος. Ίσως χρειαστεί να έρθει και την Κυριακή καμιά ώρα για το ασβέστωμα, αλλά θα φροντίσω να στείλω από κει όλα τα υλικά, να μην του χαλάσουμε τη μοναδική μέρα που έχει ελεύθερη. Έχει τρία παιδιά ο άνθρωπος. Να τα δει και κομμάτι».

«Τώρα θυμήθηκα. Την Παρασκευή το μεσημέρι φεύγω για δουλειές στη Λάρισα. Δε θα είμαι εδώ όταν τελειώσει. Θα τον πληρώσεις εσύ με το μισθό του από την οικοδομή;»

«Όχι βέβαια! Αυτά είναι έξτρα λεφτά, θα τα πάρει με το που θα τελειώσει τη δουλειά. Αν δεν είσαι εδώ, κανόνισε με τη γυναίκα σου να τον πληρώσει».

Ο ιδιοκτήτης έφυγε αμέσως μετά και ο εργολάβος φώναξε τον Πέτρο, που εκείνη τη στιγμή πλενόταν πρόχειρα στη βρύση, έτοιμος να σχολάσει.

«Πέτρο, σου έχω μια δουλίτσα για το Σαββατοκύριακο. Είσαι;»

«Πόσα;»

«Τριάμισι μεροκάματα. Για μερικές ώρες τα απογεύματα».

«Καλό ακούγεται. Τι είναι;»

«Να ανεβάσεις τη μάντρα στο σπίτι του ιδιοκτήτη. Τα υλικά θα τα στείλω από την οικοδομή».

«Πολλά δεν τον χρέωσες; Όχι πως δεν τα θέλω».

«Ολόκληρη οικοδομή τού φτιάχνουμε, δε θα πάθει τί-

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

ποτα να δώσει κάνα μεροκάματο παραπάνω. Τελικά θέλεις να πας ή να βρω άλλον;»

«Και βέβαια θέλω. Δώσε μου τη διεύθυνση και πες μου πόσο να την ανεβάσω».

Κοίταζε τη μάντρα ικανοποιημένος. Ήταν Σάββατο απόγευμα και είχε κιόλας τελειώσει. Καθάρισε όσο μπορούσε την περιοχή όπου είχε ανακατέψει τα υλικά για το ασβέστωμα, μάζεψε ό,τι του περίσσεψε από τούβλα και υλικά σε μια γωνιά και άρχισε να πλένεται στη βρύση του κήπου. Όταν καθάρισε τη χοντρή βρομιά από πάνω του, φόρεσε ξανά το πουκάμισο που είχε βγάλει μόλις ξεκίνησε και κάθισε σε ένα από τα σκαλοπάτια της εισόδου, με το παγούρι έτοιμο στο χέρι του. Μόλις ακούμπησε το χλιαρό νερό στα χείλη του, μόρφασε με αηδία. Έτσι κι αλλιώς μερικές σταγόνες είχαν απομείνει. Το έκλεισε και σηκώθηκε να πάει στη βρύση.

Τον ξάφνιασε η φωνή της πίσω του.

«Σου έφερα παγωμένο χυμό και ένα μπουκάλι νερό».

Γύρισε να την αντικρίσει και το ποτήρι βρέθηκε στο χέρι του χωρίς να το καταλάβει. Η δίψα τον έκαιγε. Κοιτάζοντάς την πάνω από το χείλος του ποτηριού, κατέβασε το περιεχόμενο μονορούφι. Σκούπισε το στόμα του με την ανάστροφη του χεριού του και της έδωσε αμίλητος το ποτήρι.

«Διψούσες», του είπε μονολεκτικά και γύρισε να μπει στο σπίτι, γνέφοντάς του να την ακολουθήσει. Ο Πέτρος τίναξε το παντελόνι από τη σκόνη, σκούπισε τα παπούτσια του στο χαλάκι και μπήκε πίσω της στο ευρύχωρο χολ του σπιτιού.

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

«Μου άφησε ένα φάκελο ο άντρας μου να σου δώσω», του είπε πάνω από τον ώμο της καθώς προχωρούσε. «Έχω όμως μια μικρή χάρη να σου ζητήσω». Σταμάτησε έξω από μια πόρτα και γύρισε να τον κοιτάξει. Το χαμόγελό της ήταν προκλητικό και τον κοιτούσε λαίμαργα. Ο Πέτρος νόμισε πως κατάλαβε και έκανε ένα βήμα πίσω. Ένιωθε περίεργα. Ντράπηκε και συνάμα θύμωσε.

«Έπεσε το κουρτινόξυλο», συνέχισε, εξακολουθώντας να τον κοιτάζει. «Είναι όμως πολύ ψηλά, στο ταβάνι σχεδόν, και δεν μπορώ τη σκάλα. Ζαλίζομαι. Θα μου κάνεις αυτή τη χάρη;»

Ο Πέτρος ξεφύσηξε ανακουφισμένος και μπήκε στο δωμάτιο πίσω της. Ήταν η κρεβατοκάμαρα του ζεύγους. Αρχικά τον εντυπωσίασε το τεράστιο μέγεθος του κρεβατιού. Κατόπιν γύρισε αργά το βλέμμα και είδε όλη την πολυτέλεια γύρω του. Ξύλινο δάπεδο, τεράστιες ντουλάπες, καθρέφτης που δέσποζε σε όλο τον τοίχο απέναντι από το κρεβάτι, πολυθρόνες σε κάθε πλευρά του και φωτιστικά στα κομοδίνα. Η ανοιχτή πόρτα στον πλαϊνό τοίχο άφηνε να φανεί το μπάνιο του αντρόγυνου. Ο τοίχος πίσω από το κρεβάτι ήταν καλυμμένος με βαριές κουρτίνες, που κανονικά έπεφταν σε πλούσιες πτυχές από το ταβάνι, μα τώρα κρέμονταν αξιολύπητα από το κουρτινόξυλο που είχε βγει και ταλαντευόταν στηριζόμενο στη μια άκρη του.

«Τράβηξα την κουρτίνα απότομα και βγήκε από τη θέση του. Δεν μπορώ τις σκάλες. Θα το φτιάξεις;»

Ο Πέτρος άφησε ένα μικρό γέλιο να του ξεφύγει. Προς στιγμήν είχε φοβηθεί πως ήταν όλα μια πρόφαση να τον κάνει να την ακολουθήσει στο δωμάτιο, μα τώρα έβλεπε πως έλεγε την αλήθεια. Περίεργο τρόπο έχουν μερι-

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

κές γυναίκες να ζητούν χάρες και εξυπηρετήσεις. Τέλος πάντων, άδικα ανησύχησε.

Στερέωσε τη σκάλα στη γωνιά του τοίχου και έπιασε το κουρτινόξυλο. Οι βαριές κουρτίνες είχαν γλιστρήσει στην άκρη σε ένα αξιοθρήνητο κουβάρι. Τις έσπρωξε όσο μπορούσε να ελευθερώσει την άκρη του κουρτινόξυλου και ταυτόχρονα ανέβαινε τη σκάλα κρατώντας το στο ένα χέρι. Δεν του πήρε ούτε ένα λεπτό να το ξαναβάλει στη θέση του. Οι κουρτίνες έπεσαν ακατάστατα πάνω από το κρεβάτι.

«Έτοιμο», φώναξε και έκανε να κατεβεί από τη σκάλα. «Πρέπει να στρώσετε τις κουρτίνες όπως τις θέλετε».

«Είσαι γρήγορος», άκουσε τη φωνή της από την πόρτα του μπάνιου και έμεινε κοκαλωμένος στη μέση της σκάλας. Η γυναίκα είχε προβάλει ολόγυμνη, κοιτάζοντάς τον με προκλητικό χαμόγελο. Ο Πέτρος ένιωσε το αίμα να του σφυροκοπά τις φλέβες του. Την κοιτούσε αμίλητος και δεν ήξερε τι να κάνει. Η προσπάθεια να επιβληθεί στον εαυτό του έκανε το αίμα του να κοχλάζει και το πρόσωπό του βάφτηκε κόκκινο.

«Μ' αρέσει που είσαι τόσο ντροπαλός», άκουσε τη φωνή της, βραχνή από πόθο. «Κάνει τα πάντα τόσο συναρπαστικά…» Τον είχε πλησιάσει αργά, λικνιστικά, ενώ αυτός την κοιτούσε παραλυμένος από το σοκ, και του χάιδευε το πρόσωπο. Όταν το χέρι της προχώρησε στο στήθος του και μετά, τολμηρά, μέχρι τους γοφούς του, η φωτιά μέσα του έγινε ανεξέλεγκτη. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια και πάλεψε να συγκρατηθεί. Τα δάχτυλά της ξεκούμπωσαν αργά τα κουμπιά στο πουκάμισό του και τα χείλη της, καυτά, άρχισαν να ταξιδεύουν στο γυμνό του στήθος. Το πουκάμισο βρέθηκε σωρός στα πόδια του και

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

με κόπο συγκρατούσε τα χέρια του. Δεν ήξερε ακόμα πώς να αντιδράσει. Του ήρθε πραγματικά πολύ απότομο. Όταν τα δάχτυλά της άρχισαν να παίζουν με τη ζώνη του, τίποτα πια δεν μπορούσε να κρατήσει τα χέρια του Πέτρου ακίνητα. Την έσπρωξε βάναυσα στο κρεβάτι όπου προσγειώθηκε ανάσκελα, ξαφνιασμένη, και για μερικά δευτερόλεπτα έμεινε ακίνητος, προσπαθώντας να βάλει σε τάξη και τις σκέψεις και τις ορμές του.

«Σ' αρέσει το άγριο! Όπως ακριβώς και σε μένα. Είναι πολύ πιο ενδιαφέρον και συναρπαστικό. Ξυπνάει το ζώο μέσα μας, δε συμφωνείς;»

Ο Πέτρος έπεσε πάνω της, δικαιώνοντας απόλυτα τα λόγια της. Τα ένστικτά του είχαν ξυπνήσει πια και δεν μπορούσαν να χαλιναγωγηθούν. Ξάφνιασε τον εαυτό του με την ορμή και την αχόρταγη δίψα για ωμό σεξ. Κανένα συναίσθημα δεν ήταν παρόν σ' αυτό το άγριο, ζωώδες σμίξιμο. Μόνο ο πόθος. Καυτός, κυρίαρχος πόθος που κινούσε τα μέλη του, παραλύοντας το μυαλό.

Έπειτα από δυο ώρες σηκώθηκε και μπήκε στο μπάνιο, αφήνοντάς την εξαντλημένη και χορτασμένη στο τεράστιο κρεβάτι. Ένιωθε περίεργα. Ποτέ δεν είχε απατήσει τη γυναίκα του, ούτε είχε περάσει από το μυαλό του αυτή η σκέψη. Είχε παιδιά, ξεκίνησαν μαζί έναν αγώνα, δεν ήταν τίμιο από μέρους του αυτό που έγινε σήμερα. Και αν η κυρία ήθελε συνέχεια; Πώς θα την αντιμετώπιζε; Ούτε καν του άρεσε. Πώς την έπαθε έτσι; Πώς του ξεσήκωσε τις αισθήσεις σ' αυτό το σημείο; Έπρεπε να της ξεκαθαρίσει πως αυτό που έγινε θα σταματούσε εδώ. Δεν τολμούσε να πιστέψει ότι πιθανόν και να μη δεχόταν η γυναίκα. Χρειαζόταν τη δουλειά του, δεν ήθελε να ρισκάρει για πάρτη της.

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

«Ήσουν απίθανος», τον έβγαλε από τις σκέψεις του η γυναίκα. «Ό,τι ακριβώς χρειαζόμουν καιρό τώρα. Φυσικά δε θα υπάρξει συνέχεια. Ελπίζω να μην περιμένεις κάτι τέτοιο».

Τα λόγια της ήχησαν στ' αυτιά του σαν λύτρωση. Ήταν τόση η ανακούφισή του, που ούτε καν θύμωσε επειδή τον μεταχειρίστηκε για να ικανοποιήσει τις ορέξεις της.

«Ούτε να το σκέφτεσαι», της είπε στον ίδιο τόνο. «Κι εσύ ήσουν… γεμάτη εκπλήξεις».

«Πρέπει να σε πληρώσω όμως για τη δουλειά σου. Αυτά εδώ μου τα άφησε ο άντρας μου, όπως είναι στο φάκελο. Δεν είναι όμως η μόνη δουλειά που έκανες σήμερα, και δε θέλω να φανώ αχάριστη».

Ο Πέτρος νόμισε ότι αναφερόταν στο κουρτινόξυλο και έκανε να διαμαρτυρηθεί, αλλά όταν την είδε να βγάζει από το συρτάρι τα χαρτονομίσματα και να τα προσθέτει στο φάκελο, ποσό που φάνηκε διπλάσιο σχεδόν από το συμφωνημένο που περίμενε να πληρωθεί, κατάλαβε ότι αναφερόταν στις άλλες «υπηρεσίες» του. Προσβλήθηκε.

«Μην αρχίσεις με ηλίθιες δικαιολογίες», τον έκοψε η φωνή της γυναίκας. «Αν ήμουν εγώ στη θέση σου, δε θα με πλήρωνες; Έχασες τρεις ώρες δουλειάς. Θα αποζημιωθείς. Είναι μια συναλλαγή και τίποτα περισσότερο, γι' αυτό δες το λογικά και μην αφήσεις ηλίθιους συναισθηματισμούς να σε επηρεάζουν».

Αυτό το περιστατικό υπήρξε η αρχή μιας σειράς ουρανοκατέβατων «υπηρεσιών» που ξεπηδούσαν… αναπάντεχα. Μερεμέτια ως επί το πλείστον, ακριβοπληρωμένα για τις «προσωπικές υπηρεσίες» που τα συνόδευαν, και αποκλειστικά μίας χρήσης. Μία εβδομάδα μετά το

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

περιστατικό με τη γυναίκα του ιδιοκτήτη της οικοδομής, χτύπησε το τηλέφωνο του εργολάβου και ζήτησαν ονομαστικά τον Πέτρο για μια δουλειά. Άφησαν όνομα και διεύθυνση και τίποτα δεν κίνησε την περιέργεια σε κανέναν. Όταν ο Πέτρος έφτασε στον προορισμό του το απόγευμα, συνέβη ό,τι και στο προηγούμενο σπίτι. Αυτή τη φορά επρόκειτο απλώς για ένα βάψιμο στο δωμάτιο των ξένων, το κρεβάτι του οποίου μετατράπηκε στη συνέχεια σε αρένα ερωτικών περιπτύξεων. Η οικοδέσποινα του έκανε σαφή τη θέση της από την αρχή, αναφέροντάς του ότι τις συστάσεις για τον ίδιο τις πήρε από τη φίλη της, τη γυναίκα του επιχειρηματία με την οικοδομή. Ο Πέτρος μόνο τότε κατάλαβε πού τον ήξερε και γιατί ζήτησε προσωπικά αυτόν για το βάψιμο. Και αυτή, όπως και η φίλη της, του ξεκαθάρισε ότι δε θα τον ξανακαλούσε, ότι τον χρειαζόταν μόνο για αυτή τη φορά, και τον χρυσοπλήρωσε όπως ακριβώς και η άλλη. Έπειτα απ' αυτό, κάθε εβδομάδα καινούργια πελάτισσα τον έκλεινε από το τηλέφωνο μέσω του εργολάβου, ο οποίος, αν και παραξενεύτηκε για τη ζήτηση που είχε ο εργάτης του, εντούτοις χάρηκε που είχε τις ευκαιρίες να βγάλει κάτι παραπάνω από το μεροκάματο. Ωστόσο, αυτές οι συχνές υποχρεώσεις, που του έπαιρναν δύο και τρεις μέρες να τις διεκπεραιώνει, είχαν αποτέλεσμα ο Πέτρος να αργεί πια να επιστρέφει στο σπίτι του και να νιώθει για μέρες μετά κουρασμένος, μια που αναγκαζόταν να δουλεύει και στην οικοδομή, χωρίς ανάπαυλα. Έγινε ευερέθιστος και νευρικός. Οι αρχικές τύψεις είχαν υποχωρήσει σταδιακά, βλέποντας τις οικονομίες του να αυξάνονται, και η περιφρόνηση άρχισε μέσα του να ριζώνει για όλες τις γυναίκες. Δεν ξεγελιόταν, ή τουλάχιστον έτσι πίστευε. Αν

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

είχε και η δική του γυναίκα την ευκαιρία, μπορεί να έκανε ό,τι έκαναν οι άλλες. Ήταν θέμα περιστάσεων και ευκαιριών. Ο σεβασμός και η αγάπη άρχισαν σιγά σιγά να υποχωρούν. Έγινε καχύποπτος, τη ρωτούσε ποιος ερχόταν όσο αυτός έλειπε στη δουλειά, πού πήγαινε η ίδια και δύσκολα δεχόταν πως δεν ήταν όλες οι γυναίκες ίδιες.

Η Ευδοκία έβλεπε τη σταδιακή αλλαγή του άντρα της και την απέδιδε στην κούραση. Ο Πέτρος τελευταία δούλευε πολλές υπερωρίες. Μήπως να χαλάρωνε λίγο; Τα λεφτά που μάζευαν τώρα πρέπει να ήταν αρκετά για να επιτρέψει στον εαυτό του λίγη ξεκούραση. Αν και εδώ και καιρό, μετά τις δυο τρεις απογευματινές δουλειές που του έκλεινε ο εργολάβος, είχε πάψει να της δίνει λογαριασμό για το πόσα έβγαζε. Όσες φορές προσπάθησε να τον ρωτήσει, την είχε αποπάρει. Δεν είχε συνηθίσει να της φέρεται έτσι ο Πέτρος· μαζί αγωνίζονταν, δεν είχαν μυστικά. Από πότε έγινε μυστικοπαθής; Και το χειρότερο, τελευταία δεν την πλησίαζε όπως πριν. Κάθε φορά που έσμιγαν, παρατήρησε ότι γινόταν απότομος και βίαιος, σαν να έκανε σεξ μαζί της για να την τιμωρήσει για κάτι που η ίδια δεν ήξερε. Καμιά τρυφερότητα, κανένα χάδι αγάπης. Μήπως το έκανε μόνο και μόνο για να μην παραμελήσει τα συζυγικά του καθήκοντα, από υποχρέωση και μόνο; Μα αν ήταν έτσι, η ίδια δεν είχε ανάγκη από τέτοια υποχρέωση. Το να φροντίζεις ένα σπίτι, τρία μικρά παιδιά και να ράβεις κιόλας αρκετές ώρες της ημέρας δεν άφηνε περιθώρια για το κορμί να ζητάει περισσότερα. Αυτό που ήθελε ήταν μια τρυφερή αγκαλιά, μια κίνηση αγάπης και κατανόησης, και το ψυχικό δέσιμο που απολάμβαναν κάποτε. Αυτό το απρόσωπο, τυπικό και χωρίς συναίσθημα σμίξιμο που ζητούσε τώρα ο Πέ-

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

τρος δεν μπορούσε να το αντέξει. Λίγο λίγο έπαψε και η ίδια να παίρνει πρωτοβουλία, και αυτός φάνηκε να μην το προσέχει καν.

Η Ευδοκία ένιωθε απομονωμένη, λες και την απομάκρυνε από τη ζωή του. Δε συζητούσαν πια παρά για τα απολύτως αναγκαία που έπρεπε να αναφερθούν. Δεν περνούσαν χρόνο μαζί – εδώ που τα λέμε, δεν αφιέρωνε χρόνο ούτε στα παιδιά του, όπως παλιά. Φαινόταν αποκομμένος, λες και δεν ανήκαν στην ίδια οικογένεια. Σαν να προσπαθούσε να τους τιμωρήσει για κάτι που η ίδια δεν καταλάβαινε. Και αν ο εργολάβος, που τον είχε ρωτήσει, δεν την είχε βεβαιώσει ότι όλες οι απογευματινές δουλειές που αναλάμβανε ο Πέτρος κλείνονταν από τον ίδιο, θα πίστευε ότι ο άντρας της είχε βρει ενδιαφέρον σε κάποια άλλη γυναίκα.

Η ειρωνεία ήταν ότι η Ευδοκία άρχισε να έχει ενοχές για την κατάσταση που επικρατούσε. Πίστεψε πως, επειδή αναγκάστηκε να αφήσει τη βιοτεχνία όπου έπαιρνε ένα σταθερό μισθό, με τα έξοδα για τρία παιδιά να έχουν αυξηθεί κατακόρυφα, ο άντρας της αισθανόταν υποχρεωμένος να τα βγάζει πέρα και να συντηρεί την οικογένειά του χωρίς να τους στερεί τίποτα. Αν είχε και αυτή το μερίδιό της στα έξοδα, όπως παλιά, ο Πέτρος δε θα χρειαζόταν να τρέχει για περισσότερες δουλειές. Ο άντρας της ένιωθε ανεπαρκής, ήταν σίγουρη πλέον, γι' αυτό πάσχιζε να αποδείξει ότι μπορούσε να βγάλει λεφτά. Βάλθηκε να του δείξει πως εκτιμούσε όσα έκανε και είχε το σπίτι και τα παιδιά πάντα φροντισμένα και οτιδήποτε χρειαζόταν ο ίδιος έτοιμο προτού το ζητήσει. Έψαξε επίμονα και βρήκε κάποια βιοτεχνία που της έδινε δουλειά με το κομμάτι στο σπίτι, μια που ο Χρήστος πήγαινε τώρα στο

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

νηπιαγωγείο και η Αναστασία ασχολούνταν με τις ώρες με την κούκλα της. Η Στυλιανή ήταν ακόμα πολύ μωρό, και την έβαζε στο καρεκλάκι δίπλα της όταν έραβε και της μιλούσε.

Σιγά σιγά έπαψε να εξαρτάται ολοκληρωτικά από τον Πέτρο για τα οικονομικά. Με τα λίγα που κέρδιζε από τη βιοτεχνία και μερικές μεταποιήσεις από τη γειτονιά, άρχισε να αναλαμβάνει πλέον όλα τα έξοδα του σπιτιού. Περίμενε πως ο άντρας της θα ξαφνιαζόταν ευχάριστα που είχε πάψει να του ζητάει συνεχώς λεφτά, και θα άρχιζε να μειώνει και αυτός τις απογευματινές υποχρεώσεις που αναλάμβανε. Τα παιδιά δεν τον έβλεπαν καθόλου πια, εκτός από τις σπάνιες φορές που τύχαινε να είναι στο σπίτι κάπως νωρίς. Αντί όμως να παίξει μαζί τους, να μιλήσει όπως πρώτα με το γιο του και την Αναστασία, νευρίαζε που τον βομβάρδιζαν με ερωτήσεις και τριγύριζαν στα πόδια του. Τα απόπαιρνε και έδειχνε να τα αποφεύγει. Ο Χρήστος άρχισε να κλείνεται στον εαυτό του, η Αναστασία τρύπωνε στην αγκαλιά της μάνας της και έπειτα από λίγο ξεχνιόταν με την κούκλα της και τη μικρή της αδελφή. Η Ευδοκία προσπάθησε να του μιλήσει.

«Πέτρο, τι σου συμβαίνει;» τον ρώτησε κάποιο βράδυ όταν τα παιδιά είχαν κοιμηθεί, ο Χρήστος και η Αναστασία στο διπλανό δωμάτιο, η μικρή Στυλιανή στην κούνια δίπλα στο κρεβάτι τους.

«Τι μου συμβαίνει;» τη ρώτησε και τα μελιά του μάτια, άλλοτε γεμάτα τρυφερότητα, ήταν τώρα σκοτεινά και ανεξιχνίαστα.

«Άλλαξες!» του είπε γεμάτη παράπονο. «Τι έφταιξε;»

«Άλλαξα; Εγώ άλλαξα; Παραλογίζεσαι».

«Δεν είναι δυνατόν να μην το βλέπεις! Έτσι ήμασταν

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

κάποτε; Ξένοι μεταξύ μας; Τα παιδιά δε σε βλέπουν καν και, όταν είσαι μαζί τους, όλο τα μαλώνεις».

«Με κατηγορείς που δουλεύω όλη μέρα να μη σας λείψει τίποτα;»

Η Ευδοκία ένιωσε την αγανάκτηση να την πνίγει. «Είναι δυνατόν να μην κατάλαβες ότι τους τελευταίους μήνες δεν έχεις αφήσει δραχμή στο σπίτι; Αναρωτήθηκες ποτέ πώς τα βγάζω πέρα με όλα τα έξοδα;»

«Ωραία, σε ρωτάω τώρα! Πού στην ευχή βρίσκεις λεφτά και δε μου κολλάς πια καθημερινά; Ποιον βρήκες και του ρουφάς το δικό του αίμα;»

Η Ευδοκία κοκάλωσε. Δεν πίστευε στ' αυτιά της! Ο Πέτρος ήταν αυτός; Ο δικός της Πέτρος; Που είχαν κάνει μαζί τόσους αγώνες και θυσίες; Που μετρούσε κάθε μέρα τα λιγοστά χρήματά τους για να καλύψουν όλες τις υποχρεώσεις τους και να μη μένουν εκκρεμότητες; Ο Πέτρος που δεν ανεχόταν να χρωστάει σε κανέναν, και έβαζε στην άκρη τις δικές του ανάγκες για να αντιμετωπίσει όσα ήταν απαραίτητα για την οικογένειά του; Δεν πίστευε αυτά που άκουγε. Όχι, ήταν κουρασμένος, από εξάντληση έλεγε ό,τι έλεγε.

«Αν έδινες λίγη προσοχή στο τι γίνεται μέσα στο σπίτι σου, θα έβλεπες πως παίρνω δουλειά από βιοτεχνία και ράβω εδώ», του είπε σιγά. «Προσπάθησα να μη σε φορτώσω με άλλα έξοδα, αλλά είδα πως το νοίκι δεν έχει πληρωθεί δύο μήνες τώρα και εγώ δεν μπορώ να το αντιμετωπίσω και αυτό μόνη μου. Τι έγινε, δεν πλήρωσαν οι δικοί μας νοικάρηδες, ή το έχεις ξεχάσει;»

«Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Δε βρήκα χρόνο».

«Θα πήγαινα εγώ να το καταθέσω, αν μου τα είχες αφήσει. Δεν είναι η πρώτη φορά».

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

«Θα με αφήσεις να ξεκουραστώ απόψε ή έχεις σκοπό να με ζαλίζεις όλη νύχτα;» της είπε απότομα και της γύρισε την πλάτη.

Η Ευδοκία ένιωσε την ανάγκη να ουρλιάξει. Άνοιξε το στόμα της έτοιμη για καβγά αλλά αμέσως το μετάνιωσε. Ήταν κουρασμένος, δε θα έβγαινε τίποτα. Το μόνο που θα κατάφερνε ήταν να τσακωθούν. Θα περίμενε μια άλλη στιγμή να του μιλήσει. Άλλωστε, η κούραση βάραινε και την ίδια.

Τον αγαπούσε. Δε σκέφτηκε ότι και αυτή κουραζόταν υπερβολικά. Η μόνη της έγνοια ήταν να βοηθήσει τον άντρα της να αντιμετωπίσουν μαζί τις δυσκολίες, όπως έκαναν παλιά. Κουλουριάστηκε στην άκρη του κρεβατιού γεμάτη παράπονο και έμεινε να σκέφτεται μέχρι που η εξάντληση τη νίκησε.

Το Σάββατο, γύρω στις έξι το απόγευμα, ένας περίεργος θόρυβος την έκανε να σηκώσει τα μάτια από τη ραπτομηχανή. Ο θόρυβος ήταν παράταιρος στη φτωχογειτονιά όπου ζούσαν, ειδικά στο δρόμο τους. Τα μάτια της γούρλωσαν από έκπληξη όταν είδε ένα μικρό αυτοκίνητο να σταματάει έξω από την καγκελόπορτά τους. Δευτερόλεπτα μετά κόντεψαν να πεταχτούν από τις κόγχες τους καθώς είδε τον Πέτρο να κατεβαίνει.

«Τι... τι είναι αυτό;» τον ρώτησε ξαφνιασμένη.

«Αυτοκίνητο, δεν το βλέπεις;»

«Αυτό το ξέρω. Τίνος είναι;»

«Δικό μου».

Η Ευδοκία τα έχασε εντελώς. Ανησύχησε. «Πέτρο, πού το βρήκες το αμάξι; Ποιος σου το έδωσε;»

«Κανένας δε μου το έδωσε, το αγόρασα», απάντησε και στη φωνή του διέκρινε έντονο εκνευρισμό.

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011

«Το αγόρασες;» ρώτησε έκπληκτη, καθώς δυσκολευόταν να πιστέψει αυτό που άκουσε. «Τι εννοείς "το αγόρασες";»

«Τη χαζή παριστάνεις, Ευδοκία; Το αγόρασα σημαίνει το αγόρασα. Έδωσα λεφτά, το πλήρωσα, πώς το λένε;»

«Μα… καλά, πού τα βρήκες τόσα λεφτά και το πήρες; Είναι τόσα άλλα που χρειαζόμαστε».

«Μη μου το βγάλεις ξινό! Το βρήκα ευκαιρία και το πήρα. Το χρειάζομαι για να τρέχω στις δουλειές που πάω τα απογεύματα, στου διαόλου τη μάνα κάθε φορά».

«Δεν ήθελα να σ' το βγάλω ξινό, απλώς ξαφνιάστηκα. Και ανησυχώ. Μήπως θα έπρεπε να αφήσεις για λίγο όλα αυτά, να αρκεστείς στην οικοδομή; Τα καταφέρνουμε καλύτερα τώρα και με τη δική μου ασχολία. Δεν είναι ανάγκη να σκοτώνεσαι».

«Τα μερεμέτια μού αποφέρουν περισσότερα από την οικοδομή. Άλλωστε, την επόμενη εδομάδα τελειώνουμε και πάμε στην καινούργια, στη Βαρυμπόμπη. Πώς διάολο θα φτάνω εκεί, μου λες; Ή παίρνω ένα αυτοκινητάκι, ή ξεχνάω την οικοδομή».

Το μικρό Zastava ήταν «δωράκι» από κάποια ικανοποιημένη πελάτισσα. Τριών χρόνων μεταχειρισμένο, με πολύ λίγα χιλιόμετρα, του οποίου η ιδιοκτήτρια θέλησε να το αντικαταστήσει με ένα ιταλικό μοντέλο, ήταν για την ίδια ένα μικρό δείγμα ευγνωμοσύνης, για να δείξει την ικανοποίησή της στον νεαρό άντρα. Η κίνησή της αυτή προκάλεσε τις ένθερμες ευχαριστίες του με έμπρακτο τρόπο.

Η Ευδοκία, φυσικά, δεν έμαθε ποτέ πόσο ακριβά εκτιμούσαν οι άλλες γυναίκες τα προσόντα του άντρα της. Η δική της πληρωμή για την… κατανόησή της ήταν μια οικογενειακή βόλτα την Κυριακή.

© ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ 2011 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ 2011